

Arrest

**nr. 191 407 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2016 met refertenummer 66580.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit het dorp Markaj nabij Bajram Curri (district Tropojë) en bent u een Albanees staatsburger. Op 24 april 2005 werd T. B. (...), een neef van uw vader, vermoord door I. (...) en K. M. (...). Enige tijd later werd een andere neef van uw vader, M. B. (...), geraakt bij een explosie die tegen hem gericht was en waardoor hij invalide werd. Op 7 september 2005 werd nog een andere neef, A. B. (...), verwond door iemand van de familie P. (...), dit in opdracht van de familie M. (...). De reden waarom al deze familieleden werden geviseerd is u tot op heden onduidelijk. Blijft wel dat

door al deze incidenten u en uw familie sindsdien zowel in bloedwraak leefden met de familie M. (...) als met de familie P. (...). Op 14 oktober 2005 vermoordde uw zus A. (...) A. R. (...), uit vrees om door hem ontvoerd te worden. Sinds dit incident veranderde uw leven op drastische wijze: u kwam niet meer buiten en moest uit vrees voor de familie R. (...) opgesloten leven in uw ouderlijk huis. Uw zus werd opgesloten maar werd drie jaar en zeven maanden later vrijgelaten, gezien ze handelde uit zelfverdediging. Tijdens de rechtszaak tegen A. (...) heeft de vader van A. R. (...), Z. (...), geroepen naar uw familie dat zijn familie wraak zou nemen. Intussen had de neef van uw vader, A. B. (...), ergens in 2008, wraak genomen voor de moord op zijn broer T. (...) door S. M. (...), een broer van I. (...) en K. (...), te doden. A. (...) gaf zich na dit incident onverwijld over aan de politie en werd veroordeeld tot een levenslange opsluiting. Tijdens de rechtszaak in het kader van deze gebeurtenis werd door de familie M. (...) eveneens geroepen dat er wraak zou worden genomen op uw familie. Uw neven A. B. (...) (O.V. X), B. B. (...) (O.V. X) en E. B. (...) (O.V. X) vluchtten hierop naar België waar ze erkend werden als vluchteling. U en uw broer L. (...) – zij die gevisieerd werden door de familie R. (...) – bleven echter in Albanië, opgesloten in uw ouderlijk huis. Vanaf 2008 trok u wel regelmatig te voet naar Kosovo, gewoon om weg te zijn van Albanië. U stak een zeven- of een achttal keer clandestien de Albanees-Kosovaarse grens over, al dan niet vergezeld door uw broer L. (...). In 2012, bij de terugkeer van een dergelijk Kosovaars uitstapje werd u in B. C. (...) gearresteerd door de politie omwille van illegale wapendracht. U kreeg hiervoor een aantal maanden huisarrest opgelegd. Eén enkele keer reisde u vanuit Kosovo verder naar Duitsland, dit in september 2013. U verbleef daar een tiental dagen, zonder evenwel een asielaanvraag in te dienen. In 2013 of 2014 ging u ook naar het Verenigd Koninkrijk, u verbleef meer dan een jaar in Londen, alvorens op 5 augustus 2015 teruggestuurd te worden door de Britse autoriteiten. Ook hier had u evenmin een asielaanvraag ingediend. In de tussentijd bleef u thuis, in uw ouderlijk huis of alleszins in het dorp Markaj. U verliet Albanië voor een laatste maal op 13 januari 2016 om dezelfde dag nog in België aan te komen. U diende hier op 28 juli 2016 een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Albanië vreest u de families R. (...), M. (...) en P. (...). Uw broer L. (...) vluchtte in de zomer van 2016 ook uit Albanië, sindsdien heeft u geen contact meer met hem en weet u niets over zijn verblijfplaats.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 28 mei 2009; een certificaat van uw familiesamenstelling; het vonnis aangaande de feiten die uw zus A. (...) op 14 oktober 2005 gepleegd heeft; een attest van de nationale verzoeningsorganisatie op naam van uw broer L. (...); enkele documenten van de Albanese overheid waarin bevestigd wordt dat uw broer L. (...) effectief de broer is van uw zus A. (...); enkele krantenartikels aangaande de moord op A. R. (...); uw vliegticket tussen Pristina en Düsseldorf d.d. 13 januari 2016. Op 13 oktober 2016 voegde u hier nog de identiteitskaarten van uw ouders, uw broer L. (...) en uw zus A. (...) aan toe, alsook het vonnis waarin u veroordeeld wordt voor verboden wapenbezit en enkele krantenartikels aangaande de problemen waarin familieleden van u zijn verzeild geraakt met de familie M. (...).

B. Motivering

Er die

nt opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat uw familie sinds 2005 in een bloedwraak verwickeld is met de familie van A. R. (...). Daarnaast stelde u eveneens in dezelfde periode in een bloedwraak verwickeld te zijn geraakt met de families M. (...) en P. (...). U heeft uw vrees voor bloedwraak echter geenszins aannemelijk gemaakt.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid danig ondermijnd door een fundamentele tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u voor uw asielaanvraag enkel in Kosovo en Duitsland was geweest. Toen u uitdrukkelijk gevraagd werd of u behalve in Kosovo en Duitsland nog elders in het buitenland was geweest, antwoordde u ontkennend (CGVS 1, p. 12; p. 20). Na confrontatie met de inhoud van uw facebookprofiel erkende u meer dan een jaar in het Verenigd Koninkrijk te hebben gewoond (CGVS 2, p. 26). Deze vaststelling op zich tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Daarnaast kan erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u noch in Duitsland, noch in het Verenigd Koninkrijk asiel heeft aangevraagd (CGVS 1, p. 9; p. 12; CGVS 2, p. 24-26). Nochtans was u tijdens uw verblijf in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk reeds in alle door u aangekaarte bloedvetes verwickeld. Uw verklaring dat u niet wist wat de procedure inhield en waar u de aanvraag moest indienen (CGVS 2, p. 26), overtuigt

allerminst, omdat verschillende familieleden voor u - en dit sinds 2008 - in Europa een asielaanvraag hebben ingediend en omdat van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat u geen asiel aanvraag in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk en dat u na uw verblijf in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk zelfs naar Albanië terugkeerde, is dan ook een houding die geenszins in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade kan worden gebracht.

Bovendien bleef deze nalatige houding om bescherming te zoeken niet beperkt tot Duitsland of het Verenigd Koninkrijk, ook na uw aankomst in België legde u geen proactieve attitude aan de dag. U verklaarde op 14 januari 2016 in België te zijn aangekomen. U wachtte volgens uw verklaringen een tweetal weken om een asielaanvraag in te dienen, wat evenwel niet in overeenstemming is met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit uw bijlage 26 blijkt immers dat u op 1 april 2016 België bent binnengekomen. Tijdens een eerste contactmoment op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw asielaanvraag werd u gevraagd om op 18 april 2016 terug te keren. U hield zich echter niet aan deze afspraak en vroeg uiteindelijk pas op 28 juli 2016 terug asiel aan. Uw rechtvaardigingen in verband met deze kwestie overtuigden wederom niet. U beweerde zich na uw eerste contactmoment dagelijks gedurende vier maanden bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangemeld te hebben. U gaf ook aan niet voldoende Nederlands te kennen (CGVS 2, p. 3). Uit uw administratieve dossier blijkt echter duidelijk dat u zich niét meldde op 18 april 2016 en bovendien blijkt dat u uitleg heeft gekregen in het Albanees (cf. administratieve dossier, vertaling van de brief van Theo Francken d.d. 26 februari 2016). Uw nalatige houding in België, i.e. het feit dat u zich op 18 april 2016 niet aanbood en pas maanden later opnieuw de draad van uw asielaanvraag opnam, kan evenmin in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voorts blijkt uw houding niet te stroken met de te verwachten houding van een persoon die in een bloedwraak is verwickeld. U verklaarde weliswaar dat u zeer voorzichtig leefde: in Albanië leefde u opgesloten en kwam u enkel naar buiten om Albanië te verlaten (CGVS 2, p. 17). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt in dit verband tevens dat alle door de wraaknemers geviseerde mannen zich vanaf het moment waarop de bloedvete werd uitgesproken verplicht zien zich zoveel als mogelijk thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Uit uw verklaringen en uit de gegevens in uw administratieve dossier blijkt echter dat u zich wel degelijk voor banale zaken buitenshuis begaf in de periode waarin u volgens uw verklaringen bloedwraak vreesde. Naast het feit dat hierboven reeds is gebleken dat u naar Duitsland en het Verenigd Koninkrijk trok zonder er een asielaanvraag in te dienen, blijkt uit uw verklaringen tevens dat u op regelmatige basis naar Kosovo trok en vanuit Kosovo telkens naar Albanië, waar u nochtans vreesde in het kader van een bloedvete vermoord te zullen worden (CGVS 2, p. 10), terugkeerde (CGVS 1, p. 10). Uw herhaaldelijke terugkeer vanuit Kosovo naar uw woonplaats, waar u voor uw leven vreesde, ondermijnt op zich reeds de ernst van uw beweerde vrees. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u in 2012 in Bajram Curri werd gearresteerd wegens illegaal wapenbezit. U verklaarde dit wapen uit zelfverdediging bij u gehad te hebben toen u onderweg was naar Kosovo (CGVS 1, p. 17-19). Dat u toen onderweg was naar Kosovo, heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Uit de inhoud van het door u neergelegde vonnis in dit verband blijkt immers dat uw broer L. (...), die net zoals u in bovenstaande bloedvetes zou zijn verwickeld, het voertuig waarmee u zich op de dag van uw arrestatie zonder rijbewijs verplaatste, enkele dagen voor uw arrestatie had opgehaald en dat u dat voertuig had gebruikt om levensmiddelen te kopen. Uit het vonnis blijkt voorts dat u het illegale wapen, dat u bijhad omdat u met de R. (...)’s in een conflict was verwickeld, had gevonden tijdens een wandeling op de weg naar Bajram Curri. Uit de inhoud van het door u neergelegde vonnis blijkt bijgevolg niet alleen dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u van of naar Kosovo onderweg was, maar tevens dat u en uw broer L. (...) voor banale activiteiten – uw broer L. (...) ging een auto ophalen, u kocht levensmiddelen aan en u wandelde op de weg naar Bajram Curri terwijl dit activiteiten zijn die in alle redelijkheid door andere niet in de bloedvete betrokken personen uitgevoerd kunnen worden en die bijgevolg niét levensnoodzakelijk zijn – buitenshuis kwamen. Dit wordt bevestigd doordat u bij één van de tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal getoonde foto’s, die voor een eerste maal in september 2012 op het internet verscheen, stelde dat deze genomen was in Valbona (district Tropojë). Geconfronteerd met het feit dat u zich in die periode opgesloten verklaard te hebben, repliceerde u slechts met de zinsnede "Ja, en dan?" (CGVS 2, p. 25), maar gaf u geen enkele afdoende uitleg hiervoor. Tot slot erkende u nog dat u toch buitenkwam maar dat u steeds in de wijk bleef (CGVS 1, p. 11; p. 16). Gelet op uw bewering dat u zich sinds 14 oktober 2005 opslot in uw ouderlijk huis ten gevolge van de bloedvetes en u deze

inperking van uw bewegingsvrijheid niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt de ernst van uw beweerde vrees voor bloedwraak wederom ernstig ondermijnd.

Tot slot wist u niet eens of u daadwerkelijk door de families M. (...) en P. (...) werd geïdoleerd (CGVS 1, p. 33; CGVS 2, p. 19-20).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen betreffende uw houding tast de ernst van uw beweerde vrees voor bloedwraak in ernstige mate aan.

Wat er ook van zij, u heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een terugkeer naar Albanië in het geval van eventuele toekomstige problemen zou kunnen doen – op de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten. U stelde weliswaar dat de autoriteiten uw vijanden zijn (CGVS, p. 17) omdat de procureur-generaal van Albanië, B. H. (...), een kennis is van de familie R. (...) (CGVS 1, p.33; CGVS 2, p. 15). Als gevolg hiervan kon u naar eigen zeggen niet rekenen op de bescherming van de Albanese autoriteiten. U heeft echter doorheen uw verklaringen op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat de vermeende vriendschap tussen de familie R. (...) en B. H. (...) problematische gevolgen heeft gekend voor u en uw familie. Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw eigen kennis die bij de Albanese overheid werken. Bij uw eerste gehoor beweerde u dat u geen familie had die bij de politie of bij de justitie werkte (CGVS 1, p. 17). Bij uw tweede gehoor verklaarde u echter dat uw neef politiemans is (CGVS 2, p. 27). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw zus A. (...) vrijgesproken werd voor de moord op A. R. (...). Bovendien erkende u dat de valse beschuldigingen aan het adres van uw familie vanwege de families met wie u in een bloedvete zou zijn verwickeld steeds door de autoriteiten werden geseponeerd (CGVS 2, p. 6-7). Dat de tegenpartij dankzij hun banden met de autoriteiten de houding van de autoriteiten ten aanzien van u en uw familie kon beïnvloeden en dat u ten gevolge van de banden van de tegenpartij met de autoriteiten geen beschermingsmogelijkheden zou hebben, heeft u bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt, integendeel. Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat u steeds beroep kon doen op de autoriteiten als u uw huis wenste te verlaten: zo kon u onder meer uw examens afleggen en identiteitsdocumenten regelen. Deze hulp kon volgens uw verklaringen niet geweigerd worden door de politie (CGVS 1, p. 14; CGVS 2, p. 16). Bovendien verklaarde u dat er na het incident op 14 oktober 2005 dagenlang bewaking werd voorzien aan uw ouderlijk huis door de Albanese autoriteiten (CGVS 1, p. 30). Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat, niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen, zoals voor u het geval blijkt te zijn, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal bovendien dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachten rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Uit het geheel van

bovenstaande vaststellingen blijkt uit niets dat de Albanese autoriteiten niet bereid of in staat zouden zijn om bij eventuele problemen met de families met wie u in een bloedvete verwickeld zou zijn op te treden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en deze van uw gezinsleden en het familiesamenstellingscertificaat bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en de samenstelling van uw familie. Hieraan wordt niet getwijfeld. Het vonnis aangaande de feiten die uw zus A. (...) gepleegd heeft op 14 oktober 2005 bevestigt dit incident an sich, net als de krantenartikels die u dienaangaande neerlegde. Het vonnis aangaande uw veroordeling voor verboden wapenbezit en het vliegticket staven uw verklaringen inzake uw veroordeling en uw reisroute. Dat A. B. (...) uit wraak S. M. (...) heeft vermoord, zoals blijkt uit de door u neergelegde artikelen, wordt evenmin betwijfeld. Voorgaande documenten in verband met uw reisroute, uw veroordeling en de door A. B. (...) gepleegde moord doen echter geen afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen dat uw houding de ernst van uw beweerde vrees aantast en dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor u in Albanië geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn. Het attest van de verzoeningscommissie ontbeert tot slot objectieve bewijswaarde. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat certificaten aangaande bloedwraak in Albanië worden vervalst of onterecht afgeleverd. Het is daarenboven zelfs bekend dat de organisatie die uw certificaat uitschreef in het verleden reeds vervalsingen uitvaardigde voor personen die in werkelijkheid niet verwickeld bleken in een bloedvete. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Dat drie neven de vluchtelingenstatus werd toegekend, doet aan de hierboven gemaakte vaststellingen geen afbreuk. Elke asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurszaken en van het vertrouwensbeginsel. In een tweede middel haalt zij de schending aan van artikel 3 EVRM en in een derde en laatste middel roept zij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Om reden van onderlinge verwevenheid oordeelt de Raad deze middelen samen te behandelen.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De bemerking van verzoekende partij dat de motivering van verwerende partij een stereotype motivering betreft, niet onderbouwd door feiten eigen aan de zaak, kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers steunt de motivering in de bestreden beslissing onder meer op de door verzoekende partij persoonlijk voorgehouden tegenspraak, op haar persoonlijke houding en gedrag, op haar nalatigheid in België en op het persoonlijk relaas van verzoekende partij zich effectief te hebben kunnen beroepen op de Albanese autoriteiten, wat wel degelijk feiten betreffen eigen aan de zaak, die door verwerende partij in overweging werden genomen en waarop zij haar motivering steunt.

2.2.5. Waar verzoekende partij stelt dat zij niet na confrontatie met de inhoud van haar Facebookprofiel haar verblijf in Engeland erkende, doch dit wel zelf verklaarde en hiertoe verwijst naar pagina 26 van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 oktober 2016 stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij bij het overlopen van foto's op haar Facebook tijdens voormeld gehoor plots gewag maakt van een verblijf van een jaar in Londen (administratief dossier, stuk 5, p. 24-26), dit in flagrante tegenstelling tot haar eerdere beweringen bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 september 2016 waarbij zij tot tweemaal toe staande houdt los van haar bezoeken aan Kosovo en Duitsland nooit elders buiten Albanië te zijn geweest (administratief dossier, stuk 8, p. 12 en 22). Desbetreffende tegenstrijdigheid ondermijnt terecht reeds op fundamentele wijze de verklaringen van verzoekende partij sedert 2005 permanent opgesloten te leven in haar ouderlijk huis met uitzondering van de uitermate korte periodes van verblijf in Kosovo en Duitsland.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij benadrukt dat zij effectief reeds in januari 2016 asiel vroeg in België en hiertoe verwijst naar een bij het verzoekschrift gevoegde getuigenverklaring van de heer A.B., die haar in Duitsland in januari 2016 ging afhalen en die haar begeleidde naar de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat, daargelaten het al dan niet reeds asiel aanvragen in januari 2016 – de door verzoekende partij ondertekende bijlage 26 heeft het over een binnenkomst in België op 1 april 2016 (administratief dossier, stuk 16) –, de essentie van de desbetreffende motivering van verwerende partij aangaande de nalatige houding van verzoekende partij in België het feit betreft dat zij zich op 18 april 2016 niet aanbood voor verhoor en pas maanden later opnieuw de draad van haar asielaanvraag opnam eind juli 2016. Het betoog van verzoekende partij wel degelijk asiel te hebben gevraagd in januari 2016 doet niet de minste afbreuk aan voormelde motivering van verwerende partij.

2.2.7.1. Verzoekende partij betoogt dat zij in Kosovo en elders moest gaan werken teneinde te kunnen eten. Zij begaf zich derhalve niet buitenshuis voor banale zaken, wat tevens blijkt uit haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 oktober 2016 waarin zij aangaf zich enkel voor belangrijke zaken buitenshuis te hebben begeven en dit steeds onder politiebegeleiding. Verder meent verzoekende partij dat verwerende partij uit het vonnis betreffende de illegale wapendracht had moeten afleiden dat zij en haar familieleden bewapend waren om zich te kunnen verdedigen tegen de bloedvetes en uit dit vonnis niet had mogen concluderen dat zij zich voor banale activiteiten buitenshuis begaf.

2.2.7.2. De Raad oordeelt dat verzoekende partij met voormeld betoog geen concrete afbreuk doet aan de motivering van verwerende partij dat, ondanks het vrezen voor haar leven daar zij dreigt te worden vermoord in het kader van een bloedwraak, verzoekende partij geen asiel vroeg in Duitsland en het Verenigd Koninkrijk en zij telkenmale vanuit Kosovo naar de plaats waar zij vreesde voor haar leven terugkeerde, dat uit de inhoud van het vonnis blijkt dat zowel verzoekende partij als haar broer, die eveneens in de bloedvete verwickeld was, voor banale feiten – het ophalen van een wagen, de aankoop van levensmiddelen, een wandeling naar Bajram Curri – buiten kwamen die perfect hadden kunnen worden uitgevoerd door andere niet in de bloedvete betrokken personen en dat verzoekende partij afgebeeld was op een foto genomen in Valbona waarop zij bij de confrontatie met het gegeven dat zij in deze periode opgesloten thuis leefde haar antwoord laconiek beperkt tot “*ja, en dan?*”. Verzoekende partij heeft derhalve de inperking van haar bewegingsvrijheid – in het bijzonder het thuis opgesloten leven ingevolge het voorwerp uit te maken van een bloedvete – totaal niet aannemelijk gemaakt, heeft het evenmin nodig geacht in Duitsland of het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen en keerde vanuit het voor haar veilige Kosovo steevast terug naar de plaats waar haar leven zou zijn bedreigd waardoor niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden gegeven dat zij in Albanië permanent dreigt te worden vermoord ingevolge bloedwraak.

2.2.8. Wat betreft het betoog van verzoekende partij ten slotte dat de Albanese politie haar geen dagdagelijkse bescherming kan bieden, wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat bij machte is absolute bescherming te verlenen. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt teneinde aan te tonen dat men zich in Albanië wel degelijk op de bescherming van de autoriteiten kan beroepen, niet correct of niet langer actueel zou zijn.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, meer in het bijzonder het persoonlijk te worden geviseerd in het kader van een bloedwraak geen geloof kan worden gehecht en dat indien haar voorgehouden relaas betreffende haar persoonlijke vrees toch op enige waarheid zou berusten, *quod non*, verzoekende partij zich kan beroepen op de hulp en de bescherming van de Albanese autoriteiten. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht, en indien toch, *quod non*, zij zich kan beroepen op de bescherming van haar eigen autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij

neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 30 september en 7 oktober 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Betreffende de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens het welke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT